

ተንሥአት እሙታን፡ ማርያም ድንግል!
ከመ ትንሣኤ ወልዳ ዘልዑል!

ማርያም ድንግል፡ ከሙታን ተለይታ ተነሣች!
በሉዓላዊው የልጇ ትንሣኤ፡ እርሱን መሰለች!

+ + +

ልዑል እግዚአብሔር፡
እንኳን፡

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በግርማ መለኮቱ ተገልጾ የታየበትን፡

የደብረ ታቦርን በዓል፥

እንዲሁም፡

ሃይማኖታችንና አገራችን፥ እናታችንና ንግሥታችን፡

ቅድስት ድንግል ማርያም፡

ከሙታን ተለይታ የተነሣችበትን፡ የትንሣኤዋን በዓል፡

ዘንድሮም፡ በኹለት ሺ ሦስተኛው ዓመተ ምሕረት፡

በያለንበት፡ በደኅና አድርሶ፡ በሰላም ለማክበር አበቃን!

+ + +

የደብረ ታቦር (ቡሔ) በዓል፡

ለእኛ ለኢትዮጵያውያን፡ ከታላላቅ በዓሎቻችን፡ አንዱ የኾነው፡ በዓለ ደብረ ታቦር የሚውለው፡ በነሐሴ ፲፫ ቀን በመኾኑ፡ ለጾመ ፍልሰታ ሱባዔ ልዩ ምዕራፍ ኾኖ፡ በታላቅ መንፈሳዊ ተመስጦና ማኅሌት ይከበራል።

ይህ በዓል፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በዓጾደ ሥጋ አብረውት ከነበሩት ደቀ መዛሙርቱ መካከል፡ ጴጥሮስንና ያዕቆብን፥ ወንድሙንም ዮሐንስን፥ በዓጾደ ነፍስ ካሉት ባለሚሎቹ ደግሞ፡ ሙሴንና ኤልያስን፡ ከኢየሩሳሌም በስተምሥራቅ በሚገኘው፡ “ታቦር” በተባለው የወይራ ዛፍ ተራራ ላይ አምጥቶ፡ የባሕርይ አምላክነቱን በመግለጥ፡ ታማኞች አገልጋዮቹ፡ ሊያዩ የተመኙትን፡ እንዲያዩ፥ ሊሰሙ የተመኙትንም፡ እንዲሰሙ ያደረገበት ቸርነቱና ኃይሉ የሚዘከርበት ነው።

ይህንም፡ እርሱ፡ ለሕዝቡ፡ በምሳሌ ያስተምራቸው የነበረው፡ ነቢዩ ኢሳይያስ፡ “እያዩ፡ ስለሚያዩ፥ እየሰሙም ስለማይሰሙ፥ ስለማያስተውሉትም” ወገኖች፡ የተናገረው ትንቢት ይፈጸም ዘንድ መኾኑን፡ ጌታችን፡ ለደቀ መዛሙርቱ ጥያቄ፡ መልስ በመስጠት ያስረዳቸው ቃሉ፡ በሥርዓተ ቅዳሴ ጸሎት ላይ ዘወትር ይወሳል፤ ይህም፡ “የእናንተ ግን፡ ዓይኖቻችሁ ስለሚያዩ፥ ጆሮቻችሁም ስለሚሰሙ፡ ብፁዓን ናቸው። እውነት እላችኋለሁ! ብዙዎች ነቢያትና ጳጳሮችን፡ የምታዩትን ሊያዩ ተመኝተው፡ አላዩም፤ የምትሰሙትንም ሊሰሙ ተመኝተው፡ አልሰሙም።” ሲል፡ ለደቀ መዛሙርቱ የተናገረው ነው።

በዚያ የታቦር ተራራ ላይ የታየውንም ተአምራት፡ እንዲህ የሚለው፡ የምሥራቹ ዜና አጠቃልሎ ይገልጻል፡-

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ “ጴጥሮስንና ዮሐንስን፥ ያዕቆብንም ይዞ፡ ሊጸልይ፡ ወደተራራ ወጣ። ሲጸልይም፡ የፊቱ መልክ ተለወጠ፤ ልብሱም፡ ተብለጭልጮ፡ ነጭ ኾነ። እነሆም፡ ኹለት ሰዎች፡ እነርሱም፡ ሙሴና ኤልያስ፡ ከእርሱ ጋር ይነጋገሩ ነበር፤ በክብርም ታይተው፡ በኢየሩሳሌም ሊፈጽም ስላለው፡ ስለመውጣቱ ይናገሩ ነበር።

“ነገር ግን፡ ጴጥሮስና ከእርሱ ጋር የነበሩት፡ እንቅልፍ ከበደባቸው፤ ነቅተው ግን፡ ክብሩንና ከእርሱ ጋር ቆመው የነበሩትን ኹለት ሰዎች አዩ። ከእርሱም ሲለዩ፡ ጴጥሮስ፡ ኢየሱስን፡ 'አቤቱ፥ በዚህ መኾን፡ ለእኛ፡ መልካም ነውና፡ አንድ፡ ለአንተ፥ አንድ፡ ለሙሴ፥ አንድ፡ ለኤልያስ፡ ሦስት ዳዎችን እንሥራ!' አለው፤ የሚናገረውንም አያውቅም ነበር።

“ይህንም ሲናገር፡ ደመና መጣና ጋረዳቸው፤ ወደደመናው ሲገቡ ሣሉም፡ ፈሩ። ከደመናውም፡ "የመረጥሁት ልጄ፡ ይህ ነው፤ እርሱን ስሙት!" የሚል ድምፅ መጣ። ድምፁም ከመጣ በኋላ፡ ኢየሱስ፡ ብቻውን ኾኖ ተገኘ። እነርሱም፡ ዝም አሉ፤ ካዩትም ነገር፡ በዚያ ወራት፡ ምንም፥ ለማንም አልተናገሩም።" (ማቴ. ፲፫፥ ፲፫-፲፯። ሉቃ. ፱፥ ፳፰-፴፮።)

ቡሔ።

የደብረ ታቦር በዓል፡ በሕዝባዊው ዘይቤ፡ “ቡሔ” ተብሎ ይከበራል። በበዓሉ ዋይማ፡ በየቤቱ፡ ችቦ ከበራ በኋላ፡ ከሠርክ ጀምሮ፡ በምሽቱ ጊዜ፡ ወጣቶች ወንዶች ልጆች፡ በየሠፈራቸው፡ በቡድን፡ በቡድን እየኾኑና በትር በትራቸውን ይዘው፡ ጅራፍ ሠርተው እያጮሁ፡ ለበዓሉ የተለመደውንም፡ “ቡሔ በሉ! ሆ! ልጆች ኹሉ! ሆ! እዚያ ማዶ፡ ጭስ ይጨሳል! አጋፋሪ፡ ይደግሣል! ያንን ድግሥ፡ ውጭ ውጭ! በድንክ አልጋ፡ ተገልብጬ! ያች ድንክ፡ ዓመለኛ! አላንድ ሰው፡ አታስተኛ!” የሚለውን የጭፈራ ሆታ፡ በመቀባበል እያሰሙ፡ “እንኳን አደረሳችሁ!” ለማለት፡ በመንደራቸው መኖሪያ ቤቶች ኹሉ ይዘዋወራሉ።

በየገቡበት ቤትም፡ ዙሪያውን ከብበው፡ በበትራቸው ወለሉን እየደቁና ከአንዱ የሆታ አውራጅ ጓደኛቸው፡ “ሆያ ሆዬ! ሆ! የኔ ጌታ! የሰጠኝ ሙክት! መስከረም ጠባ! ያንን ሳነክት! ...“ሆያ ሆዬ! ሆ! የኔ እመቤት! የፈተለችው! የሸረሪት ድር! ያስመሰሰችው! ...” የሚለውን የሆታ ዜማ እየተቀባበሉ፡ የቤቱን አባወራና እመቤት ያሞግሳሉ። ባለቤቶቹም፡ “እንኳን አብሮ አደረሰን! ደግሞም፡ ለከርሞ (ለሚመጣው ዓመት)፡ እንዲሁ፡ በሰላም ያድርሰን! የዘንድሮውም፡ የቡሔ ዳቧችሁ ይኸውላችሁ!” ብለው፡ ትኩሱን ሙልሙል የቡሔ ኅብስት አበርክተውላቸውና መርቀዋቸው ያሰናብቷቸዋል። ልጆቹም፡ ያንን ምርቃትና የቡሔ ዳቦ ተቀብለው፡ “ዓመት ዐውደ ዓመት፡ ድገመን ዓመት! ድገመን ዓመት! የጌታዬ ቤት! ድገመን ዓመት! ድገመን ዓመት! የእመቤቴ ቤት! ድገመን ዓመት! ድገመን ዓመት! እንደዚሁ እንዳላችሁ! ሆ! አይለያችሁ!” እያሉ መልካም ምኞታቸውን በመግለጽ እጅ እየነሡ ይወጣሉ።

“ቡሔ” ማለት፡ “ቡሔዬ”፡ ብርሃኔ፡ ሙብራቴ ማለት ነው፤ በደብረ ታቦር፡ እንደመብረቅ የብልጭታ ብርሃን፡ ቧ ብሎ የተገለጠውን፡ የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስን፡ የፊቱን ጸዳል፡ የልብሱንም እንደበረዶ ነጭ መኾን ያስረዳል፤ የችቦው ሙብራት ምሳሌ፡ ይህ ነው። ደግሞም፡ በኢትዮጵያኛ፡ “ለከት” ማለት፡ “ታናሽና ሞላላ፡ የሊጥ መፈተኛ፡ ጢብኛ፡ የዳቦ እንኳቻ” ማለት ሲኾን፡ እረኞች፡ “አክሥቴ ቤት፡ አለኝ ለከት!” ከሚሉት ሙልሙል የተነሣ፡ “ቡሔ”፡ በግእዝ፡ “ብሐአዎ”፡ ማለትም፡ “ቡሐዬ” ተብሎ ስለሚተረጎም፡ የደብረ ታቦር በዓል ዕለት፡ ተቦክቶ የሚጋገረውን ኅብስት ያሳያል፤ ስለዚህ፡ “የቡሔ ዳቦ” የሚባለው ኅብስት፡ ባሕርያ መለኮቱ፡ በደብረ ታቦር የገለጠው፡ የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ምሳሌ መኾኑን ማስተዋል ይገባል። (ያማርኛ መዝገበ ቃላት፤ ደ.ተ.ወ. ገጽ. ፻፳፩።)

በዘመነ ብሉይ፡ ሙሴ፡ ከባለሟልነቱ የተነሣ፡ አምላኩ እግዚአብሔር፡ “እባክህ፡ ፊትህን (ክብርህን) አሳዩኝ!” ባለው ጊዜ፡ የሰጠው የተስፋ መልስ፡ “ሰው፡ አይቶኝ አይድንምና፡ ዛሬ፡ ፊቴን ማየት አይቻልህም፤ የምታይበት ጊዜ ግን ይመጣል!” የሚል ነበረ።

ያ፡ የተስፋ ቃል ተፈጽሞለት፡ ሙሴ፡ በዚያ ጥያቄው ጊዜ፡ በመለኮትነቱ ባሕርይ ግርማ ሊያየው ያልቻለውን፤ በኋላ ዘመንም፡ “ይህ ሥጋዬ ነው፤ ብሉት!” ብሎ፡ ራሱን፡ ኅብስት አድርጎ ያቀረበውን፡ እግዚአብሔር ወልድን፡ በታቦር ተራራ ላይ፡ በሰውነት አካልና ባሕርይ ገዢ ሊያየው ችሏል።

የቤተ ክህነታችን ምሁራን፡ በዚህ ረገድ፡ “ገራህተ ሙሴ አንቺ ነሽ!” በሚለው፡ በማግሰኛው ውዳሴ ማርያም ትርጓሜያቸው የሚሰጡትን ሐተታ፡ እዚህ ላይ ማውሳቱ አግባብ ይኾናል፤ ይህም፡ እንዲህ የሚል ነው፡-

“ሙሴ፡ ከባለሟልነቱ የተነሣ፡ [ቃሉን እያሰማ የሚያነጋግረውን እግዚአብሔርን፡] 'ባይህ እወድዳለሁ!' አለው።

እግዚአብሔርም፡ 'የእኔን ፊት አይቶ፡ አንድ ሰዓት መቆም፤ መቆየት የሚቻለው የለም!' አለው።

ሙሴም፡ 'ካላየሁህማ፡ ለምን፡ ባለሟልህ ተባልሁ?' አለው።

እግዚአብሔርም፡ 'ፊቴን፡ ከኋላዬ እንጂ፡ ከፊትሰፊት አላሳይህም!' [ይህም ማለት፡] ዘር ካልወደቀባት ምድር የበቀለ ስንዴን አምጥተህ ብትሠዋልኝ፡ እታይሃለሁ!' አለው።

ሙሴ ማለት፡ የዋህ ማለት ነው፡ ለጊዜው በራእይ ሲባክን አድሩዋል፤ ፍጻሜው ግን፡ [ጠሰብአዊ] ዘር ከተወለደች፡ ከድንግል፡ ያለ[ሰብአዊ] ዘር ተወልጄ፡ ኋላ፡ በደብረ ታቦር፡ መሥዋዕት ኾኜ በምቀርብበት ጊዜ፡ እታይሃለሁ!' ሲል ነው። መምህር ኤስድሮስ ግን፡ [ሙሴ፡ በዐፈር የተሞላ] የብረት መደብ አሠርቶ፡ ውኃ እያጠጣ፡ አሸክሞ፡ ዐርባ ዘመን ዙርዋል!' ብለዋል።”

እንግዲህ፡ ዛሬ፡ በደብረ ታቦር በዓል ዕለት (በቡሔ) ምሽት፡ “የቡሔ ዳቦ” ተብሎ፡ ለሕፃናትና ለወጣቶች፤ ለኅልማሶችም የሚበረከተው ኅብስት፡ የዚህ ምሳሌ ነው።

የወንዶቹ ልጆች የሆኑ ጭፈራ የሚያዘክረው፡ ከደስታውና ከድንጋጤው የተነሣ፡ “የሚያደርገውን አያውቅም ነበር!” የተባለውን፡ የቅዱስ ጴጥሮስንና የቀሩትን የኹለቱን ሐዋርያት አድራጎት ሲኾን፤ የችቦው መብራትና የጅራፉ ጩኸት ደግሞ፡ በዚያን ተራራ ላይ፡ ከጋሪዳቸው ደመና ውስጥ ብርሃን መለኮቱን ለመግለጽ ከታየው መብረቃዊ የብልጭልጭታ ብርሃን ጋር ለተሰማው ነጎድጓዳዊ የመለኮት ድምፅ ምሳሌ ነው። (ዘጸ. ፴፫፤ ፲፪-፳፫፤ ማር. ፱፤ ፪-፰።)

+ + +

በዓለ ፍልሰታ ለማርያም እና

ሰማያዊ ልዕልናው።

እኛ ኢትዮጵያውያን፡ በዓመቱ ውስጥ ከምንጸማቸው፡ አጽዋማታችን መካከል፡ ማገባደጃዋ የኾነችውን፡ “ጸመ ፍልሰታ”ን፡ ለኹለት ሳምታት በሚዘልቅ ሱባኤ፡ ከነሐሴ ፩ እስከ ፲፭ ቀን ድረስ ከጸምናት በኋላ፡ በመጨረሻ፡ በነሐሴ ፲፮ ቀን፡ የቅድስት ድንግል ማርያምን፡ ትንሣኤዋን እናከብራለን።

ይህ የትንሣኤዋ ዕለት፡ ሓዋርያት፡ ወደሰማያዊቷ የእግዚአብሔር መንግሥት ተነጥቀው ኾኔደው፡ ቅድስት ድንግል ማርያም የምትገኝበትን ክብርና ምስጋና ማየታቸው፡ ልጇ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ እርሷን፡ እናቱን፡ መንበር፡ ራሱን፡ ሠራዲ ቄስ፡ ሊቀ ሓዋርያት ጴጥሮስን፡ ረዳት ካህን፡ ቀዳሜ ሰማዕት እስጢፋኖስን፡ ሠራዲ ዲያቆን አድርጎ፡ ቀድሶ፡ ራሱንና እርሷን፡ እነርሱንም ያቆረበበት ታላቅ በዓላችን ነው።

የቅድስት ድንግል ማርያም፡ ዜና መዋዕሏ፡ በተለይም፡ የዕረፍቷ፡ የትንሣኤዋና የዕርገቷ ዜና፡ በይበልጥ ሊነገርና ሊሰማ የሚገባው፡ በዚህ ቀን ስለኾነ፡ እንደሚከተለው አቅርቦነዋል፡-

ቀድሞ፡ በሥነ ፍጥረት፡ ኋላም፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ተገልጸ፡ ብዛታቸው ሊቆጠር የማይቻል፡ መልካካም ነገሮችን ላበረከተልን ፈጣሪያችን፡ ለእግዚአብሔር እንደምናደርገው ኹሉ፡ “እመቤታችንና ኪዳናችን፡ ሃይማኖታችንና መቅደሳችን፡ አገራችንና እናታችን፡ ንግሥታችንም” ስለኾነችው፡ ስለቅድስት ድንግል ማርያምም፡ እኛ ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ በየሕሊናችን የምናስበው፡ በአንደበታችን የምንናገረውና በየሕዋሳታችን የምንፈጽመውም ኹሉ፡ በየሕይወታችን ውስጥ፡ አብሮን ሕያው ኾኖ ለዘወትር ባለማቋረጥ የሚካኾኔ እንጂ፡ በአንድ ቀን ብቻ የተወሰነ አይደለም።

አኹንም፡ እዚህ ላይ አቅርቦን የምናሰማችሁ ዜና መዋዕሏ፡ በተለይ፡ በአዲስ ኪዳን መጽሐፍ ውስጥ ተመዝግቦ የሚነበበውን፡ ልጇ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ እስካረገበትና መንፈስ ቅዱስ፡ በሓዋርያት ላይ እስከወረደበት ቀን ድረስ ያለውን ሳይኾን፡ ከዚያ በኋላ፡ በዚያው መልክና ይዘት የቀጠለው ምድራዊ ሕይወቷ፡ በጆፀ ዓመታት ዕድሜዋ ካበቃበት፡ ከዕረፍቷና ከፍልሰቷ ቀን ተነሥተን፡ የመጨረሻ የኾነውን፡ የትንሣኤዋንና የዕርገቷን ዜና ብቻ ይኾናል፤ እርሱም፡ የዕረፍተ ሥጋዋንና የፍልሰቷን በዓል በምናከብርበት፡ በጥር ፳፩ ቀን፡ እንዲህ በሚለው ቃል ይገለጻል።

የእመቤታችን ሥጋዊ ዕረፍቷና ፍልሰቷ፣ ጥር ፳፩ ቀን፣ በዕለተ እሑድ ነው። ፲፪ቱም የኢየሱስ ክርስቶስ ሐዋርያት፣ የዕረፍቷን ቀን፣ ቀደም ብለው፣ በመንፈስ ቅዱስ ተረድተው፣ በሙሉ፣ በአጠገቧ ተሰባስበው ስለነበረ፣ የመጨረሻ ቃሏን አሰምታቸውና በረከቷን አሳድራባቸው፣ በሰላም አንቀላፋች፣ ቅድስት ነፍሷ፣ ከቅዱስ ሥጋዋ ተለየች። እነርሱም፣ ቅዱስ ሥጋዋን፣ በአጎበር አድርገው፣ ሊቀብሩ፣ ወደጌቴሴማኒ ተሸክመው ሲኼዱ፣ አይሁድ፣ እንደልማዳቸው፣ “ቀድሞ፣ ልጄን፣ ከሙታን ተለይቶ ተነሣ! ዓረገ! እያሉ፣ ሲያውኩን ይኖራሉ፤ ዛሬ ደግሞ፣ እርሷን፣ እንዲሁ 'ተነሣች! ዓረገች!' እያሉ ሊያውኩን አይደለም? ኑ! በእሳት እናቃጥላት!” ብለው፣ ዐድመው ተነሡ። ከእነርሱ መካከል አንዱ፣ “ታውፋንያ” የሚባለው አይሁዳዊ፣ ተራምዶ፣ አስከሬኗ ያረፈበትን የአልጋውን አጎበር ጨበጠው። ወዲያው፣ የእግዚአብሔር መልአክ፣ ኹለቱንም እጆቹን ቀጣው! እጆቹም፣ በአጎበሩ ላይ ተንጠልጥለው ቀሩ!

ታውፋንያ፣ ሳያስበው፣ ድንገት በደረሰበት፣ በዚህ ጽኑ መቅደፍት እጅግ ተደናግጦ፣ እዚያው በወደቀበት፣ በኢየሱስ ክርስቶስ ስላመነ፣ “የእውነተኛው አምላክ፣ የኢየሱስ ክርስቶስ እናት፣ አንቺ፣ በእውነት፣ ድንግል ነሽ! ስለዚህ፣ እኔ በደለኛውን፣ ይቅር ትደኝ ዘንድ፣ እለምንሻለሁ!” ሲል፣ የልመና ጸሎቱን፣ በልቅሶና በዕንባ፣ ወደእመቤታችን ስላቀረበም፣ በሐዋርያትም ምልጃ፣ እጆቹ ወደነበሩበት አካሉ ተመልሰውለት፣ ደኅና ኾነ።

ከዚህ በኋላ፣ መልአኩ፣ ሐዋርያው ዮሐንስን ጨምሮ፣ የእመቤታችንን ቅዱስ ሥጋ፣ በደመና ነጥቆ፣ ወደገነት ወሰደው፣ እዚያም፣ በዕፀ ሕይወት ሥር አኖረው። ኋላ፣ ሐዋርያት፣ ዮሐንስን ሲያገኙት፣ “እመቤታችን እንደምን ኾነች?” አሉት። እነርሱም፣ “በገነት፣ ከዕፀ ሕይወት ሥር ዐርፋለች!” አላቸው። [የሕይወት ዛፍ ፍሬ የኾነውን፣ ኢየሱስ ክርስቶስን ያስገኘች፣ ራሷ፣ ድንግል ማርያም፣ ዕፀ ሕይወት ስትኾን፣ “በራሷ ሥር ዐረፈች!” ማለት፣ ምሥጢሩ፣ እጅግ ጥልቅ ስለኾነ፣ በአንክሮና በተመስጦ ያጠያይቃል።]

የቀሩት ሐዋርያት፣ “ዮሐንስ፣ ድንቅ የኾነውን፣ ያን፣ የእግዚአብሔር ሥራ አይቶ፣ እኛስ፣ ሳናይ፣ እንዴት እንቀራለን!? አቤቱ፣ ለእኛም ቸርነትህን አድርግልን!” ብለው፣ በነሐሴ መባቻ (መግቢያ= ፩ ቀን)፣ በአንድነት ኾነው፣ ወደፈጣሪያቸው የሚቀርብ፣ የሱባኤ (የ፩ ሳምንት) ጸምንና ጸሎትን ጀመሩ። በኹለተኛው ሱባኤ ማብቂያ ዕለት፣ ነሐሴ ፲፬ ቀን እሑድ፣ የእመቤታችንን ቅዱስ ሥጋ፣ ሙቀቱ እንዳለ ትኩስ እንደኾነ፣ መልአኩ፣ ከገነት አምጥቶ፣ ለሐዋርያት ሰጣቸው። እነርሱም፣ ልመናቸው ስለተፈጸመላቸው፣ ፈጣሪያቸውን፣ በጸሎት አመስግነው፣ በዚያችው ዕለተ እሑድ፣ ቅዱስ ሥጋዋን ወስደው ቀብረውታል።

እርሷም፣ በሦስተኛው ዕለት፣ ነሐሴ ፲፮ ቀን፣ ማግሰኛ ተነሥታለች! የእመቤታችን ትንሣኤ፣ “ከመ ትንሣኤ ወልዳ”፣ ወይም፣ “እንደልጄ ትንሣኤ” ያሰኘው፣ ይህ፣ በሦስተኛው ቀን፣ ከሙታን ተለይታ የመነሣቷ እውነታ ነው።

ይህም: “በገነት የቆዩት የእመቤታችን ቅድስት ነፍስ: በገነት አብሩዋት እንዲቆይ ተደርጎ: በሐዋርያት የሱባኤ ምልጃ ምክንያት: ኋላ: በመልአኩ እጅ: ወደምድር ተመልሶላቸው: እሑድ ቀብረውት: እስከማግሰኞ በመቃብር ካረፈው ቅዱስ ሥጋዎ ጋር: በሦስተኛው ቀን ተዋሕዳ: ከሙታን ተለይታ ተነሣች!” ማለት ነው። በዚህም: ቀደም ብሎ: በቤታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሞት፥ መቃብርና ትንሣኤ ተፈጽሞ የታየው መለኮታዊ ትንግርት መደገሙ: በእውን ተረጋገጠ። “መለኮት የተዋሐዳት: የልጇ የኢየሱስ ክርስቶስ ነፍስ: በዕለተ ሃርብ: በመስቀል ላይ: ራቁቱን ከተዘረጋው ሥጋዎ ተለይታ: ያመኑ ነፍሳትን: ነጻ ልታወጣ: ወደሲኦል ወርዳ ሣለች: ያ በመስቀል ላይ ቀርቶ የነበረው: መለኮት የተዋሐደው ሥጋዎ ደግሞ: በመቃብር ዐርፎ: ከቆየ በኋላ: በሦስተኛው ቀን: እሑድ: ሥጋውና ነፍሱ እንደገና ተዋሕደው: ከሙታን ተለይቶ እንደተነሣ” ማለት ነው።

ይህ ኹሉ ሲኾን: ማለትም: በመጀመሪያው የሐዋርያት ሱባኤ ጊዜ: ሐዋርያው ቶማስ: በቦታው አልነበረም። ለሐዋርያት በተሰጣቸው የመንፈስ ቅዱስ ጸጋና ኃይል: እርሱም: እንደለመደው: ደመና ጠቅሶ: እግዚአብሔር ባወቀውና ባደረገው ምክንያት ዘግይቶ: በዚያ እየተጓዘ: ከሀገረ ስብከቱ: ወደወንድሞቹ ሐዋርያት ሲመጣ: እመቤታችንን: ስታርግ አገኛት። ያችም ዕለት: ትንሣኤዋ ብቻ ሳይኾን: ዕርገቷም: እንደልጇ ዕርገት: በግኛው ቀን የተፈጸመባት: መስከረም ፳፩ ቀን: እሑድ ነበረች። ቶማስም: ከደመናው ሊወድቅ እስኪናወጽ ድረስ: ሰውነቱ ታወከበት።

ለእመቤታችንም: “ቀድሞ: ሌሎቹ ወንድሞቹ ኹሉ ታድለው: የልጅሽን ትንሣኤ ሲያዩ: እኔ ብቻ ሳላይ ቀረሁ፤ አኹን ደግሞ: እነርሱ: ኹላቸው: ይኸው: ያንቺን ትንሣኤ ቀድመው ሲያዩ: እኔ ብቻ ሳላይ ቀረሁ!” ብሎ ማዘኑን ገለጸላት።

እመቤታችንም: “አይዘህ! አትዘን፤ እኒያ ወንድሞችህ: ኹላቸውም: ትንሣኤዬን፥ ዕርገቴንም አላዩም፤ አንተ ግን: ታድለሃል፤ ኹለቱንም አይተሃልና። አኹንም: ኹደህ: ‘ተነሣች! ዐረገች!’ ብለህ ንገራቸው!” ብላ: ተገንዛበት የነበረውን ሰበን (ሸማ) ሰጥታ: ሰደደችው።

ቶማስ: ከቦታው ደርሶ: በሱባኤና በጉባኤ የሰነበቱትን ሐዋርያትን ሲገናኛቸው: “አረ! የእመቤታችን ነገር: እንደምን ኾነ?” ብሎ ጠየቃቸው። እነርሱም: “ሥጋዎን ተቀብለንና አግኝተን ቀበርናት!” አሉት። “መቼ?” አላቸው። “በነሐሴ መባቻ ሱባኤ ገብተን: በ፲፬ኛው ቀን!” አሉት። እርሱም: በመገረም: “ሞት በጥር፥ በነሐሴ መቃብር! አረ ተዉ! ይህ ነገር: አይመስለኝም!” አላቸው። ሊቀ ሐዋርያት ጴጥሮስም: “አንተ እንጂ: ልማድህ ነው! አንተ ብቻ ተጠራጥረህ አትቀርም፤ አንተ እየተጠራጠርህ: ሰውን ኹሉ: ስታጠራጥር ትኖራለህ፤ አኹንም: እውነቱን ልታውቅ ከወደድህ: ና! እይ!” አለው። ቶማስም: የያዘውን ያውቃልና ፡ የቅዱስ ጴጥሮስን አነጋገር: ጸጥ ብሎ ሰምቶ ተከተለው።

ከዚህ በኋላ፡ ቅዱስ ጴጥሮስ፡ ተቆጥቶ ኸዶ፡ መቃብሩን ቢከፍተው፡ አጣት፤ እርሱም፥ አብረውት የነበሩት የቀሩት ሓዋርያትም ደንግጠው በያሉበት ቆሙ። በዚህ ጊዜ፡ ቶማስ፡ “አታምኑኝም!” ብዬ ነው እንጂ፡ እመቤታችንስ፡ ደስ ይበላችሁ! ተነሥታለች! ዐርጋለች!” አላቸው። ከእርሷ ያገኘውን፡ የተገነዘባችበትንም ሰበን ሰጣቸው። ሓዋርያትም፡ ያን በማየታቸው፡ ደስ ብሏቸው፡ ለበረከት ተካፈሉት።

ይህ በኾነ፡ ልክ፡ በዓመቱ፡ የቀሩት ሓዋርያት፡ “ቶማስ፡ ትንሣኤሽን፥ ዕርገትሽን አይቶ፡ እኛ ሳናይ፡ እንዴት እንቀራለን? አቤቱ፡ እኛንም፡ ለዚህ ዕድል አብቅተህ፡ አሳየን!” ብለው፡ ወደፈጣሪያቸው የሚቀርብ፡ ኹለተኛ የሱባኤ ጸምንና ጸሎትን፡ ነሐሴ ፩ ቀን፡ በአንድነት ጀመሩ።

ነሐሴ ፲፬ ቀን፡ ኹለት ሱባኤን ጨርሰው፡ በሦስተኛው ዕለት፡ (ከላይ፡ ቀደም ብሎ እንደተገለጸው) ነሐሴ ፲፮ ቀን፡ በመንፈስ ቅዱስ፡ ወደሰማያት ተነጥቀው፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በጽርሓ አርያም፡ ራሱን፡ ሠራዲ (ዋና) ቄስ፥ ቅድስት እናቱን፡ እመቤታችንን ድንግል ማርያምን፡ መንበር፥ ቅዱስ ጴጥሮስን፡ ንፍቅ (ረዳት) ካህን፥ ቅዱስ እስጢፋኖስን፡ ሠራዲ ዲያቆን አድርጎ ቀድሶ፡ ቆርቦ፥ እርሷንም፥ እነርሱንም፡ አቀራረቧቸዋል።

+ + +

“ፍልስታ ለማርያም” በሚል ስያሜ፡ ነሐሴ ፲፮ ቀን ስለሚከበረው፡ የቅድስት ድንግል ማርያም፡ የትንሣኤዋ መታሰቢያ ስለኾነው በዓለ ዕለት፡ ለማስረዳት፡ ከዚህ የሚከተለው ሓተታ፡ በጥቂቱም ቢኾን ቀርቧል።-

በዘመነ ፍጥረት፡ ዕፀ ሕይወት (የሕይወት ዛፍ)፥ በዘመነ አበው ደግሞ፡ የኖላ መርከብ፥ በዘመነ ኦሪትም፡ የጽላተ ኪዳን ታቦት፡ ምሳሌዋ የኾነችው፡ የእግዚአብሔር ወልድ እናት፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ ለመጨረሻው፥ ለኹለንተናዊውና ለዘለዓለማዊው ትንሣኤ፡ በኩር ከኾነው፡ ከልጇ፡ ከኢየሱስ ክርስቶስ ቀጥላ፡ በአዲስ ኪዳን የትንሣኤ አካል፡ ከሙታን ተለይቶ የመነሣትን ክብር ያገኘች መኾኗን፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ በሃይማኖት የተቀበሉት እውነታ ነው።

በዚያች፡ ሙሴ፡ ከእግዚአብሔር በተቀበላት ጽላተ ኪዳን ላይ፡ በራሱ፡ በእግዚአብሔር ጣቶች የተጻፈው፡ ራሱ እግዚአብሔር ቃል፡ የተቀረጸባት ስትኾን፡ ያ የእግዚአብሔር ቃል፡ ጽላቷን፡ የራሱ አካል አድርጎ፡ በዘመነ ብሉይ፡ መለኮታዊ ክብሩን እንደገለጸባትና አምላካዊ ኃይሉን እንደፈጸመባት ኹሉ፥ ኋላም፡ በዘመነ ሓዲስ፡ በዚያው ባሕርያዊ ጥበብ፡ ከቅዱስ ሥጋዋ፡ ቅዱስ ሥጋን፥ ከቅድስት ነፍሷም፡ ቅድስት ነፍስን ነሥቶ፡ በተዋሐዳት፡ በቅድስት ድንግል ማርያም፡ ያን፡ በትንሣኤው እውንና ገሃድ ያደረገውን፡ አማናዊውንና ዘለዓለማዊውን ክብሩንና ኃይሉን፡ ለእርሷም አጎናጽፎ፡ እናቱን፡ ለፍጹሙ ሕያው ማንነት አብቅቷታል።

የዚህ እውነታ መነሻ፡ ድንግል ማርያም፡ “ትፀንሲ!”፡ ማለትም፡ “ትፀንሻለሽ!” ያላትን፡ የመልአኩ የቅዱስ ገብርኤልን የምሥራች ቃል ተቀብላ፡ “ይኩነኒ በከመ ትቤለኒ!” ማለትም፡ “እንዳልኸኝ (እንደቃልህ) ይኹንልኝ!” ባለችበት ቅጽበት፡ “ቃል ሥጋ ኾነ!” ማለትም፡ “አምላክ ሰው ኾነ!” በሚለው የሥጋዬ ምሥጢር፡ የተፈጸመው ዕውቀት ድንቅ ተአምር ነው። የዚህ አማናዊ እውነታ መድረሻ ደግሞ፡ “በሰማይም ያለው፡ የእግዚአብሔር መቅደስ ተከፈተ! የኪዳኑም ታቦት፡ በመቅደሱ ታየ!” በሚለው፡ በዮሐንስ ራእይ ተረጋግጦ እንደተነገረው፡ በሙሴ አማካይነት፡ ለእስራኤል ተሰጥታ ቆይታ፡ ኋላ፡ ወደኢትዮጵያውያን ተዛውራና በአደራ ተጠብቃ የኖረችው ታቦት ጽዮን፡ በኢየሱስ ክርስቶስና በድንግል ማርያም ሕያው ሰውነት፡ ወደሰማያት ተመልሳ በምትገኝበት ህልውናዋ የተገለጠው፡ ሌላው፡ ዕውቀት ድንቅ ተአምር ነው። (ሉቃ. ፩፥ ፴-፴፰። ዮሐ. ፩፥ ፲፬። ራእ. ፲፩፥ ፲፱፤ ፲፪።)

ይህን ታላቅ ትንግርታዊ ቀም ነገር፡ እንዲህ በሚል ጥቂት ቃል፡ ልናጠቃልለው ይቻላል፤ ይኸውም፡-

በቅድሚያ፡ በመንፈስ ቅዱስ ምሥጢርና ጥበብ፡ በድንግል ማርያም ማሕፀን ላይ ዐርፎ የተፀነሰው፡ ያው፡ በጽላቷ ላይ ተቀርጾ የነበረው፡ የእግዚአብሔር ቃል፡ እርሱም፡ ኢየሱስ ክርስቶስ መኾኑ።

ቀጥሎ፡ የኢየሱስ ክርስቶስ ምሳሌ የኾነችው፡ ጽላተ ኪዳንና የድንግል ማርያም ምሳሌ የኾነችው፡ የጽላቷ ማደሪያ ታቦት (ሣጥን)፡ ኹለቱም፡ በምድር ላይ ከነበሩበት ግዙፍ ህልውናቸው ተሠውረው፡ በሰውነት መገለጻቸው።

በመጨረሻም፡ በሕይወተ ሥጋ ኖረው፥ ተልእኳቸውንም ፈጽመው፡ በአዲሱ ኪዳን የትንሣኤ አካል፡ ከሙታን ተለይተው ከተነሡ በኋላ፡ በዚያ ሕያው አካላቸው፡ ወደሰማይ ዐርገው፡ ዛሬ፡ ኢየሱስ ክርስቶስና ድንግል ማርያም፡ በሰማይና በምድር በሰፈነችው በዘለዓለማዊቷ መንግሥታቸው ነግሠውና በሰማያዊው ዙፋናቸው ላይ ተቀምጠው የሚገኙ መኾናቸው ነው።

የቅድስት ድንግል ማርያም፡ የሃይማኖትነቷና የመቅደስነቷ፥ የእመቤትነቷና የኪዳንነቷ፥ የእናትነቷና የአገርነቷ፥ የንግሥትነቷም ፍቅር፡ በኢትዮጵያውያን ዘንድ፡ እጅግ የጠለቀና የመጠቀ በመኾኑ፡ ቅዱሳን ሐዋርያት፡ ለአምላክ እናት፡ ለቅድስት ድንግል ማርያም፡ ባላቸው ፍቅር፡ በጾም፥ በጸሎትና በምጽዋት (በበጎ ምግባር) ተጠምደው፡ ኹለት ጊዜያት ያካክዱትን፡ ይህን የኹለት ሳምንታት ሱባኤ፡ እኒሁ፡ ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ በዚህ መልክ፡ ለኹለት ሳምንታት፡ በሱባኤ ተወስነው የሚፈጽሙት፡ በዚህ ምክንያት ነው።

በጥር ጿ፩ ቀን፡ በዕረፍተ ሥጋዋና በፍልሰተ ሥጋዋ ተጀምሮ፡ በነሐሴ ፲፮ ቀን የተፈጸመው፡ ይህ፡ የትንሣኤ በዓሏ፡ “ከመ ትንሣኤ ወልዳ!” ማለትም፡ “እንደልጅዋ ትንሣኤ ስለኾነ፡ እንደልጅ ትንሣኤ በዓል አድርገው ያክብሩት!” ሲሉ፡ የቀደሙት ወላጆቻቸው የደነገቡትን ተከትለው፡ እንደልጅ፡ የኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ፡ በታላቅ ሓሄትና ይባቤ ያክብሩታል።

ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ በዚህ በዓላቸው ዕለትና ወራት፡ የሚሰማቸው ደስታ፡ በታላቅ ሊገለጽ የማይቻለውን፡ በልጅ የትንሣኤ በዓል ጊዜ የሚሰማቸውን ይመስላል። ይኸውም፡ ከነሐሴ ፲፮ እስከ፴ ቀን ድረስ፡ በፋሲካ ስሜትና ዝግጅት፡ የሚያሳልፉት በመኾኑ ነው። ይህ የተመስጦ ስሜታቸውና ዝግጅታቸው፡ ከሚገለጽባቸውና እግዚአብሔር፡ እንደቃል ኪዳኑ፡ በየልባችን ከጻፋቸው፡ የማሳሌትና የመዝሙር በረከቶቻቸው መካከል፡ “ንግሥተ ሰማያት ወምድር፡ ማርያም ድንግል! ተፈጸመ ትንሣኤሃ፥ ወዕርገታ ዘልዑል!” እያሉ የሚያቀርቡት ዝማሬ ይገኛል። የዚህም ትርጉም፡ “የሰማይና የምድር ንግሥት የኾነችው፡ የድንግል ማርያም ትንሣኤና ዕርገቷ፡ እንደልዑል አምላክ ልጅ ትንሣኤና ዕርገት፡ እውን ኾኖ ተፈጸመ!” የሚል ነው። የዕርገቷንም በዓል፡ በዚህ መልክ፡ በመስከረም ፳፩ ቀን ያክብሩታል።

ደግሞም፡ እግዚአብሔር፡ ለሰብአዊ ፍጡሩ ዐቅዶ ያዘጋጀው የቸርነት ሥራው፡ ለመጨረሻው ዘውድ የበቃ መኾኑ፡ በእርሷ፡ በቅድስት ድንግል ማርያም የተረጋገጠበት፡ የዚህ ዕውቀት ድንቅ ተአምሩ ዜና፡ በየጊዜያቱና በየቦታው፡ በየምክንያቱም የሚነገር ከመኾኑ ጋር፡ እኒህ ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ በዚያ በዓላቸው ላይ፡ “ተንሥኦት እሙታን፡ ማርያም ድንግል! ከመ ትንሣኤ ወልዳ ዘልዑል!” ማለትም፡ “ድንግል ማርያም፡ ከሙታን ተለይታ ተነሣች! በሉዓላዊው የልጅ ትንሣኤ፡ እርሱን መሰለች!” የሚለውን የምሥራች ቃል፡ በታላቅ ሓሄት ይለዋወጣሉ።

ይህ የደስታ መንፈስና ሥርዓት፡ የልጅ፡ የበዓለ ትንሣኤው ወራት፡ የረቡዕና የዓርብ ጾም ሳይኖርበት፡ እስከበዓለ መንፈስ ቅዱስ ድረስ፡ ለአምሳ ቀናት ተራዝሞ፡ እንደሚከበር ኾሎ፡ የእርሷም፡ የትንሣኤ በዓሏ፡ በእኒህ ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያቱ ዘንድ፡ በዚህ መልክና ሥርዓት፡ እስከነሐሴ ፴ ቀን ድረስ መከበሩ ይቀጥላል።

እንግዲህ፡ እኛ ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ የአዲሱ ዓመት መግቢያና መነሻ ዐውደ ዓመት፡ የቅድስት ድንግል ማርያምና የልጅ የጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ልደታት፡ እንዲሁም፡ የኢትዮጵያ የነጻነት በዓል ከኾነው፡ ከመስከረም ፩ ቀን በፊት፡ የዘመኑ የመጨረሻ ታላቅ በዓላችን አድርገን፡ በየዓመቱ፡ በነሐሴ ፲፮ ቀን፡ በያለንበት የምንዘክረውን፡ ይህን፡ የበዓለ ትንሣኤ ለማርያምን በዓል፡ በምን ዓይነት የተመስጦ ስሜት ልናከብረው እንደሚገባን፡ አስቀድመን አውቀነው፡ ልንዘጋጅበት ያስፈልገናል።

ለነሐሴ ፲፮ አጥቢያ ሌሊት፡ የምንፈጽመው ሥርዓተ ቅዳሴ፡ ዮሐንስ፡ በራእዩ ያየውን፡ ያን፡ የሰማዩን ሥርዓት፡ በምድርም ላይ እውን አድርገን፡ ሊቀ ካህናታችንና ንጉሠ ነገሥታችን፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ምድራዊትና ሰማያዊት መቅደሱ በኾነችው፡ በቅድስት ንግሥት እናቱ፡ በድንግል ማርያም መንበርነትና ታቦትነት ቀድሶ፡ ሐዋርያትን እንዳቆረበ፥ እንዲሁ፡ እኛም፡ የእግዚአብሔር መንግሥት በኾነችው፡ ኢትዮጵያ፡ ዕለቲቱን በማዘከር፡ በኢትዮጵያዊቷ ምድራዊት መቅደሱ፡ ያንኑ ሰማያዊ ሥርዓት፡ ማለትም፡ ቅዱስ ሥጋውንና ክቡር ደሙን በመቀበል፡ መልሰን መፈጸማችን መኾኑን ማመን ይገባናል።

+ + +

የበዓሉ ምንባቦች

የቅዱስ ጳውሎስ መልእክት፡	ወደዕብራውያን፡	ምዕ. ፲፥ ቁ. ፲፮-፳፮፤
የዮሐንስ ራእይ፡		ምዕ. ፲፩፥ ቁ. ፲፮-፲፱፤
የሐዋርያት ሥራ፡		ምዕ. ፩፥ ቁ. ፮-፲፬።

ወንጌል፡- ሉቃስ ምዕ. ፩፥ ፴፱-፶፯።

ምስባክ፡-

ወትቀውም ንግሥት በየማንክ፤	ንግሥቲቱ በቀኝህ ትቆማለች፤
በአልባሰ ወርቅ፡ ዑጽፍት ወሁብርት፤	በወርቅ ልብስ ተክላናጽፋናተሸፋፍና፤
ስምዒ ወለትየ! ወርእዩ! ወአጽምዒ ዕዝነኪ።	ልጄ ሆይ! ስሚ! እዩ! ጆሮሽንም አዘንብዩ!

ዝማሬ፡-

“ንግሥተ ሰማያት ወምድር፡ ማርያም ድንግል! ተፈጸመ ትንሣኤሃ፥ ተፈጸመ ትንሣኤሃ፥ ወዕርገታ ዘልዑል!”

ትርጉም፡- “የሰማይና የምድር ንግሥት የኾነችው፡ የድንግል ማርያም ትንሣኤና ዕርገቷ፡ እንደልዑል አምላክ ልጄ ትንሣኤና ዕርገት፡ እውን ኾኖ፡ እነሆ ተፈጸመ!” የሚል ነው።

+ + +

ጸመ ጳጉሜ።

“ጸመ ፍልስታ” ካበቃች በኋላ፡ ኹለት ሳምንቶችን፡ በሥጋዊውና መንፈሳዊው የፋሲካ ደስታና የሐሜት ድግሥ ቆይተን፡ “ጸመ ጳጉሜ”፥ ወይም፡ “የጳጉሜ ጸም” ተብላ፡ ከሌሎቹ፡ የዓመቱ አጽዋማታችን መካከል፡ አንዲቱ ኾና የምታስተናግደን ሰሞን ትቀበለናለች። እርሷም፡ በመስከረም ፩ ቀን ለሚውለው፡ ለታላቁ የዐውደ ዓመት በዓላችን፡ ሰሙነ ዋዜማ የኾነችው የዓመቱ መደምደሚያ ጸም ናት ።

ጳጉሜ፡ በቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት ዘንድ፡ ለጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስና ለእመቤታችን ድንግል ማርያም የልደታት ቀን፡ እንደጸመ ገሃድ፥ አዲሱንም ዓመተ ምሕረት፡ በንስሐ ተዘጋጅተው ሊሸጋገሩባት፡ ሰሙነ ሱባኤ ኾና፡ ስትጸም የኖረች በመኾኗ፡ ዛሬም፡ እኛ፡ የአኹኖቹ ልጆቻቸው፡ በዚህ መልክ የምንመራባትና የምንገለገልባት፥ የምንጠቀምባትም ኾናልናለች።

አዎን! መስከረም ፩ ቀን፡ ክፋውን ኹሉ፡ ካረጀው ዓመት ጋር፡ ከወዲሁ ጥለንና ትተን፥ አስወግደንና አጥድተንም፥ የእየራሳችንን ኹለንተና፡ ለመንፈስ ቅዱስ ማደራያነት፡ በንስሐ አድሰን፥ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ከድንግል ማርያም በመወለዱ፡ የተገኘውን፡ ዘለዓለማዊውን የምሕረት ዘመን፡ እንደአዲስ ተሰላሚ፡ የክብር ልብስና የሕይወት አክሊል ተቀብለን፡ የምንጎናጸፍባትና የምንቀዳጅባት፡ ቅድስት ዕለት ናት።

ከዚህ የተነሣ፡ የጌታችንና የእመቤታችን የልደት በዓላት የሚውሉባትን፡ መስከረም ፩ ቀንን፡ እውነተኛና ተገቢ በኾነው፡ የአምልኮ መንፈስ ለማክበር፡ ነፍሳችንንና ሥጋችንን፥ መንፈሳችንንም፡ በሥጋ ወደሙ ቀድሰን፡ ሰውነታችንን፡ እንዲህ፡ ለቅዱሱ ኪዳን ሕይወት የምናበቃባት፥ በአገርነትና በመንግሥትነት፡ የነጻነት በዓሏን፡ በዚያች ዕለት ለምናከብርላት፡ “ኢትዮጵያ” ለተባለችው፡ እናቱና እናታችንም፡ “ዕንቁጣጣሽ! (እነሆ፡ ዕንቁ ለጣትሽ!)” ብለን፡ የደስታና የምስጋና ገጸ በረከትን የምናቀርብባት፥ እርስ በርሳችንም፡ የአበባ ነድና ጉንጉን አዘጋጅተን፡ “የምሥራች! እንኳን አሸጋገረን! እንኳን አደረሰን!” እያልን፡ መልካም ምኞታችንን የምንለዋወጥባት፡ የተመረጠች፡ የእግዚአብሔር ቀን መኾኗን አውቀን፡ ከወዲሁ፡ ተገቢውን ዝግጅት ማድረግ ይገባናል።

በዚህ መልክ የምንዘጋጅባትንና ከአሮጌው ዓመት፡ ወደአዲሱ ዓመት የምንሸጋገርባትን፡ ይህችኑ ጳጉሜን፡ እኛ፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያን ንና ኢትዮጵያውያት፡ ንዑስ ሱባኤ አድርገን፡ እነሆ፡ በጸም፥ በጸሎትና በምጽዋት ልናሳልፋት፡ በጉጉት እንጠብቃታለን።